

Развити българи, богати търговци, работливи еснафи отъ година на година се преселвали въ Цариградъ и засилвали българската община. И ето начело на тази община заставатъ водачитѣ на българитѣ еснафи и търговци. Съ тѣхъ тръгватъ *Никола Сапуновъ* отъ Габрово, *Никола* и *Христо Тъпчилещови* отъ Калоферъ, *Гаврилъ Моравеновъ* и *Чалъкови* отъ Копривщица, *братя Гешови* отъ Карлово, *Илия Недѣлковъ* отъ Сливенъ, *Иванъ Богоровъ* отъ Карлово.

Тия смѣли българи по съвета на Илариона отишли при турскитѣ министри и поискали да имъ се позволи да издаватъ свой народенъ вестникъ, както издаватъ свои вестници другитѣ народи въ Турция.

— Ние сме работенъ и голѣмъ народъ на Балканитѣ—рекли тѣ. До днесъ всички ни смѣтатъ за гърци. Сега искаме и нашето име да се чуе. Кой доставя въ Цариградъ жито, брашно, зеленчуци? Кой докарва едъръ и дребенъ рогатъ добитъкъ за пазаря? Кой донася дърва и вжглища за горене, строителенъ дървенъ материалъ за нови домове? Кой изработва аби, шаеци, гайтани, чорапи, платна, съ които се обличатъ жителитѣ въ Цариградъ и обувки въ Мала Азия? Не сж ли все българитѣ?

Като е така, ние искаме да имаме *вестникъ*, искаме *църква* да се молимъ, *училище* да учимъ децата си, *свещеници* и *владици* да поучаватъ народа.

Първитѣ сполуки

Единъ день българскитѣ първенци отиватъ при известния тогава *Стефанъ Богориди*, ученъ българинъ, родомъ отъ Котелъ, съветникъ на султана, и го помолили той да поговори на пашитѣ и дори на